

עין משפט ונר מצוה

יא א מיי פייב מהל' שחטת הל"ז סמג לאוין קמט:

יב ב מיי סס [הל' ג] סמג סס טש"ע וי"ד סי' נח סעיף ט: **יג** ג מיי סס הל"ז: יד ד ה מיי פ"ג מהל' גניבה הל"א סמג שעין ע (טוש"ע חו"מ סי' נח סעיף ג):

ו [מיי' פ"א מהלכות טומאת אוכלין הל' כה]:

שיתא מקובצת

אל ופרת חטאת שחטיטה שאינה ראויה היא. ג"כ ג"א פרת חטאת שחטיטה ראויה היא דתניא: **א** או חייבי מלקות שוגגין ודבר אחר אחרוייהו קאמר חייבי מיתות: **א** דלא רמיא תורת מלקות בעבירה שיש בה מיתה כלל: **ד** כיון דכי אתרו ביה פטור כר' תימנא: **ס** **א** ובמרהב מפורש וכיון דחשיבא:

ה נבלה דכוונתו להגיה דמיתו ופמיתו מותר לפרש אי איתמר בההיא דאלו נערות דאורי' ריש לקיש בחייבו מיתות שוגגין ודבר אחר ה"א דיוקא התם פטור מדתנא דבי חזקיה אבל במלקות אימא לא ואי איתמר בהא בהא קאמר רבי יוחנן אבל בהא דממון אימא מודה לרש לקיש מדתנא דבי חזקיה:

רבינו גרשום

חייב כלומר ששחט חורק בהלכותו ואח"כ שחט חולין אותו ואת בנו חייב: מ"ט דקם ליה בדרכה מיניה כלומר שהוא חייב פטור ע"ז ומשום הכי פטור מאותו ואת בנו: חייבי מיתות שוגגין ודבר אחר כגון הגנוב כ"ס בשבת והיה מגור ויוצא מרשות היחיד לרשות הרבים דפטור ושגג לענין שבת: חייבי מלקות שוגגין ודבר אחר גזל חמץ ועבר עליו הפסח ושגג **א** לענין לאו ולא יראה. וצריכא דאי איתמר בהא. כלומר דאי איתמר בהא בשוחט לע"ז ומיתה ומלקות הוה אמינא בהא קאמר כיון דאתרו כלומר דמשמע שעתידי להורות ביה פטור כי לא אתרו ביה נמי פטור דמלקות דבר חמור הוא וגורינן כי לא אתרו ביה אטו כי לא אתרו ביה דאי אמרינן כי לא אתרו ביה משום ע"ז היא חייב מלקות הוה אמרינן כי אתרו ביה נמי דיהא חייב מלקות לפי' גורינן כי לא אתרו ביה [דלאן] היא מלקות אטו כי אתרו ביה: צריכא דפטור וגורינן: **ג** דאי איתמר מר' יוחנן דהוא א' דחייב לפרוע ממון משום דקל הוא אבל הכא אימא מודי: השוחט פרת חטאת. כלומר לא שחטה לשום פרת חטאת אלא שחטה לשום חולין דהיא שחטיטה שאינה ראויה:

ה דכרי רבינו אלו משולל הנסה דמאי ענין זה לחייבי מלקות שוגגין דהא הגולה היא קודם הפסח וכבר נתחייב השכנה ועוד דנתפסה דכ"ק וז משמע להדיא דחייב לשלם אם ליתא ענין וי"ע.

ז ז"ל ואי איתמר בהא גבי ממון הויא בהא קאמר ר"י דחייב לפרוע ממון וכו'.

פא:

כיון **ז** דאי"ו אתרו ביה פטור בו'. תימנא מנלן הא בשלמא חייבי מיתות שוגגין וממון נפקא לן (כתובות דף לה.) מדתני דבי חזקיה דלא חילקת בין שוגג בין מזיד לפוטרו ממון אלא מלקות מנליה וכ"ת דיליף מממון כי היכי דלא חילקת בממון הכי נמי במלקות אס כן מאי קאמר בסמון אי אשמועינן בהא בהא קאמר ר"ל דפטור פי' בקונטרס גבי מלקות אבל גבי ממון אימא דחייב והא במלקות לא ידעינן דפטור אלא מממון ועוד קשה לפי' הקונטרס דקאמר ואי איתמר בהא בהא קאמר רבי יוחנן משמע דלריש לקיש לא מצי למיעבד נריכותא הא איכא למעבד נריכותא איפכא דהוה אמינא דוקא מממון פטור משום דחד בגופיה וחד בממוניה לא עבדינן אבל במלקות אימא דמודה דחייב דמיתה אריכותא היא כדקעביד לה צאלו נערות (כתובות דף לו:) לרבי מאיר דאית ליה תרי קראי למיתה וממון ומיתה ומלקות אלא משום דגבי מזיד איכא קראי דלא עבדינן תרתי לא בגופיה ולא בממוניה לר"ך לעשות בהם נריכותא אחרתא וגראה לפרש אי איתמר בההיא דאלו נערות דפטור ריש לקיש בחייבו מיתות שוגגין ודבר אחר ה"א דיוקא התם פטור מדתנא דבי חזקיה אבל במלקות אימא לא ואי איתמר בהא בהא קאמר רבי יוחנן אבל בהא דממון אימא מודה לרש לקיש מדתנא דבי חזקיה: **פ****רה מטמאה בו'** מה שהקשה בקונטרס למה לי קבלת טומאה והלא היא עצמה מטמאה אדם ובגדים אין נראה קושיא זו דהא אין מטמאה אלא מתעסקים בה בלבד דתנן במסכת פרה (פ"ח מ"ג) השורף את הפרה ופרים והמשלה את השעיר מטמא בגדים והן עצמן פרה ופרים ושעיר אין מטמאין בגדים והרי זה אומר מטמאין לא טמאוי ואת טימאיתיו ומיהו יש לומר דדעת הקונטרס היא כיון דמטמא אדם ובגדים דהיינו מתעסקין בה אס כן כיון דסופו לטמא טומאה חמורה מטמאה טומאת אוכלין ומיהו י"ל דאע"פ שסופו לטמא טומאה חמורה

לא היה מטמא טומאת אוכלין ומשקין דמה שסופו לטמא טומאה חמורה לא מהניא אלא לענין דלא לר"ך הכשר מים ושרץ אבל לא מהניא להחשיבו אוכל להכי לר"ך טעמא דשהיה לה שעת הכושר כיון דחשיבא אוכל מטמא אוכלין ומשקין בלא הכשר מים ושרץ משום דסופו לטמא טומאה חמורה וגרסינן מטמא ולא מיטמא דלענין טומאה **ה** חמורה עצמה אין נפקותא **א** ובמרוצה **ב** (ב"ק דף עז. ו.) מפורש בלורך וכן יש בתוספתא [פרה פ"ו] בהדיא דפרה ופרים מטמא אוכלין ומשקין ומפי' הקונטרס נמי משמע דגרסינן מטמא ואע"ג דהקשה למה לי קבלת טומאה לא משום דגרסינן דמיטמא אלא שר"ל אי מחמת עצמה מטמאה למה לי שעת הכושר: **ה****ו****א****י"א** והיתה לה שעת הכושר. תימנא דמשמע דהשתא לאו בת פדייה היא והא אית ליה לרבי שמעון צבועות (דף יא:) דפרה קדשי דקד הבית היא ואית ליה לרבי שמעון נמי דקדשי דקד הבית לא הוו בכלל העמדה והערכה וגראה לפרש דמייירי לאחר הזאה דאין סבירא שתהא בת פדייה אחר שהזה כבר דמה ואפילו הכי מטמאה טומאת אוכלין הואיל והיתה לה שעת הכושר קודם הזאה וא"ת והא כל העומד להיות כמזה דמי וי"ל דקודם קבלה לאו כמזה דמי דכפרישית לעיל וא"ת ואמאי לא אמרינן דכל הקדשים יקבלו טומאה מחיים כיון דמזוה לשוחטן ונימא דכל שיתקבץ בכוס כ"ס כשעדיין לא נשחט ומיהו שעיר המשתלח קשה לר"י שיטמא מחיים טומאת אוכלין למאן **ה** דשרי אברים בהנאה לרבי פקועה ודגים שהן מותרין בלא שחיטה ואפילו הכי חייתה מטהרתה לרצנן דפליגי ארבי יוסי הגלילי בפרק בהמה המקשה (לעיל דף עה.):

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

אלא אפילו שחט עולה. ומרק דמה ואחר כך שחט חולין פטור לרבי שמעון: **זשטי אכילות הכוזב מדבר.** לענין פגול שאס שחט ע"מ לאכול חוץ לזמנו או על מנת להקטיר חוץ לזמנו פגול: **ב****ת****נ****י'** **השוחט פרס חטאת.** פרה אדומה דלאו לאכילה היא: **ו****שור הנסקל.** לאחר שנגמר דינו דקיימא לן דאסור

בהנאה אפילו שחטו בקדושין (דף טו:) ובפסחים (דף כג.): **ו****עגלה ערופה.** דסבירא ליה דנאסרת מחיים ואפילו שחטה אסורה: **ז****ני שמעון פוטר.** דשחיטה שאינה ראויה היא: **ו****נתנבלה צידו.** שלא מדעת: **ו****הנוחר והמעקר.** סימנין מדעת פטור ואפילו לרצנן דהא ליכא שחיטה כלל ולא דמיא לשחיטה דלעיל כלל דהתם שחיטה מעלייתא איכא ודבר אחר גורם לה ליפסל: **ג****ב'** **לא שנו.** דשוחט לעבודה זרה חייב משום אותו ואת בנו **לרצנן:** **א****לא ששחט ראשון לעבודה זרה.** וחזר ושחט את השני לשלחנו **ז****רה.** וחזר ושחט את השני לשלחנו לאכול דדיינינן ליה צרישא להתראה דשני דאיתו ואת בנו ומלקינן ליה והדר דיינינן אהתראה דשחיטה קמייתא לעבודה זרה וקטלינן ליה אי נמי צשני בני אדם. אבל שני לעבודה זרה דבהך שחיטה צבריתא דמחייב עלה משום אותו ואת בנו אחי נמי דין קטלא עילוי: **פ****טור.** ממלקות דקיימא לן בכתובות צאלו נערות (דף לה.) מקראי דתרתי לא עבדינן ציה: **ז****ו אפילו סינוקוס של צים רצן יודעין.** דתרתי לא עבדינן ציה: **א****לא.** אס היה לך להשמיענו דבר טעם על משגמיו כך היה לך לומר: **פ****עמים.** שמלקות של משגמיות אפילו צראשון לשלחנו ושני לעבודה זרה ולא אתרו צו משום עבודה זרה ולא מיקטל. ולרש לקיש כיון דאילו אתרו ציה היו מיקטיל ופטור ממלקות כי לא אתרו ציה נמי אע"ג דלא מיקטיל הואיל וצחק איסורא איכא דז מיתה לא לקי ובכתובות **ש** (שס) יליף טעמא מקראי צאלו נערות: **חייבי מיתות שוגגין או חייבי מלקות שוגגין ודבר אחר.** אחרוייהו טאקא. חייבי מיתות שוגגין ודבר אחר עבר עבירה בלא התראה דהיינו שוגג ויש צה דין מיתה אס היו מתרים צו ויש צה עוד חיוב דבר אחר כגון מלקות שהתרו צו למלקות כי הא דלמרחן או יש צה חיוב ממון: **ר****בי יוחנן אומר חייב.** בלחזו דבר אחר שעס המיתה הואיל ואינו נהרג. וכן חייבי מלקות שוגגין ודבר אחר שעבר עבירה שיש צה מלקות וממון כגון אכל מעשר שני של חצירו בגבולין או נבלה וטרפה של חצירו ולא התרו צו למלקות: **בהא קאמר ריש לקיש.** דפטור ממלקות הואיל ויש בשחיטה זו דז מיתה פקע ליה תורת מלקות מיניה דתרתי בגופא לא רמו עליה הילכך אפילו לא אתרו ציה למיתה ליכא מלקות אבל חייבי מיתות שוגגין ודבר אחר כגון ממון דחדא בגופא וחדא בממונא אימא תרוייהו רמו עליה ומיהו היכא דמיקטיל לא משלם משום דקס ליה בדרבה מיניה אבל היכא דלא מיקטיל משלם: **א****בל כהך דלעיל אימא מודי ליה לריש לקיש.** דלא רמיא תורת מלקות בעבירה **ש** לא מיתה כלל: **פ****רה מטמאה טומאת אוכלין.** דאע"ג דלמרח רבי שמעון צפרק קמא דצכורות (דף ט:) דאיסורי הנאה כגון שור הנסקל ופטור חמור אין מטמאין טומאת אוכלין ונפקא ליה מכל האוכל אשר יאכל **ו** (ויקרא יא) אוכל שאמה יכול להאכילו לאחרים **ו** קרוי אוכל מודה הוא דפרה אדומה מקבלת טומאת אוכלין לטמא אחרים: **הואיל והיתה לה שעת הכושר.** להאכילה אף לעצמו משנשחטה. ומיהו שעת הכושר שלה: ואמר

זה דין מיתה אס היו מתרים צו ויש צה עוד חיוב דבר אחר כגון מלקות שהתרו צו למלקות כי הא דלמרחן או יש צה חיוב ממון: **ר****בי יוחנן אומר חייב.** בלחזו דבר אחר שעס המיתה הואיל ואינו נהרג. וכן חייבי מלקות שוגגין ודבר אחר שעבר עבירה שיש צה מלקות וממון כגון אכל מעשר שני של חצירו בגבולין או נבלה וטרפה של חצירו ולא התרו צו למלקות: **בהא קאמר ריש לקיש.** דפטור ממלקות הואיל ויש בשחיטה זו דז מיתה פקע ליה תורת מלקות מיניה דתרתי בגופא לא רמו עליה הילכך אפילו לא אתרו ציה למיתה ליכא מלקות אבל חייבי מיתות שוגגין ודבר אחר כגון ממון דחדא בגופא וחדא בממונא אימא תרוייהו רמו עליה ומיהו היכא דמיקטיל לא משלם משום דקס ליה בדרבה מיניה אבל היכא דלא מיקטיל משלם: **א****בל כהך דלעיל אימא מודי ליה לריש לקיש.** דלא רמיא תורת מלקות בעבירה **ש** לא מיתה כלל: **פ****רה מטמאה טומאת אוכלין.** דאע"ג דלמרח רבי שמעון צפרק קמא דצכורות (דף ט:) דאיסורי הנאה כגון שור הנסקל ופטור חמור אין מטמאין טומאת אוכלין ונפקא ליה מכל האוכל אשר יאכל **ו** (ויקרא יא) אוכל שאמה יכול להאכילו לאחרים **ו** קרוי אוכל מודה הוא דפרה אדומה מקבלת טומאת אוכלין לטמא אחרים: **הואיל והיתה לה שעת הכושר.** להאכילה אף לעצמו משנשחטה. ומיהו שעת הכושר שלה: ואמר

זה דין מיתה אס היו מתרים צו ויש צה עוד חיוב דבר אחר כגון מלקות שהתרו צו למלקות כי הא דלמרחן או יש צה חיוב ממון: **ר****בי יוחנן אומר חייב.** בלחזו דבר אחר שעס המיתה הואיל ואינו נהרג. וכן חייבי מלקות שוגגין ודבר אחר שעבר עבירה שיש צה מלקות וממון כגון אכל מעשר שני של חצירו בגבולין או נבלה וטרפה של חצירו ולא התרו צו למלקות: **בהא קאמר ריש לקיש.** דפטור ממלקות הואיל ויש בשחיטה זו דז מיתה פקע ליה תורת מלקות מיניה דתרתי בגופא לא רמו עליה הילכך אפילו לא אתרו ציה למיתה ליכא מלקות אבל חייבי מיתות שוגגין ודבר אחר כגון ממון דחדא בגופא וחדא בממונא אימא תרוייהו רמו עליה ומיהו היכא דמיקטיל לא משלם משום דקס ליה בדרבה מיניה אבל היכא דלא מיקטיל משלם: **א****בל כהך דלעיל אימא מודי ליה לריש לקיש.** דלא רמיא תורת מלקות בעבירה **ש** לא מיתה כלל: **פ****רה מטמאה טומאת אוכלין.** דאע"ג דלמרח רבי שמעון צפרק קמא דצכורות (דף ט:) דאיסורי הנאה כגון שור הנסקל ופטור חמור אין מטמאין טומאת אוכלין ונפקא ליה מכל האוכל אשר יאכל **ו** (ויקרא יא) אוכל שאמה יכול להאכילו לאחרים **ו** קרוי אוכל מודה הוא דפרה אדומה מקבלת טומאת אוכלין לטמא אחרים: **הואיל והיתה לה שעת הכושר.** להאכילה אף לעצמו משנשחטה. ומיהו שעת הכושר שלה: ואמר

זה דין מיתה אס היו מתרים צו ויש צה עוד חיוב דבר אחר כגון מלקות שהתרו צו למלקות כי הא דלמרחן או יש צה חיוב ממון: **ר****בי יוחנן אומר חייב.** בלחזו דבר אחר שעס המיתה הואיל ואינו נהרג. וכן חייבי מלקות שוגגין ודבר אחר שעבר עבירה שיש צה מלקות וממון כגון אכל מעשר שני של חצירו בגבולין או נבלה וטרפה של חצירו ולא התרו צו למלקות: **בהא קאמר ריש לקיש.** דפטור ממלקות הואיל ויש בשחיטה זו דז מיתה פקע ליה תורת מלקות מיניה דתרתי בגופא לא רמו עליה הילכך אפילו לא אתרו ציה למיתה ליכא מלקות אבל חייבי מיתות שוגגין ודבר אחר כגון ממון דחדא בגופא וחדא בממונא אימא תרוייהו רמו עליה ומיהו היכא דמיקטיל לא משלם משום דקס ליה בדרבה מיניה אבל היכא דלא מיקטיל משלם: **א****בל כהך דלעיל אימא מודי ליה לריש לקיש.** דלא רמיא תורת מלקות בעבירה **ש** לא מיתה כלל: **פ****רה מטמאה טומאת אוכלין.** דאע"ג דלמרח רבי שמעון צפרק קמא דצכורות (דף ט:) דאיסורי הנאה כגון שור הנסקל ופטור חמור אין מטמאין טומאת אוכלין ונפקא ליה מכל האוכל אשר יאכל **ו** (ויקרא יא) אוכל שאמה יכול להאכילו לאחרים **ו** קרוי אוכל מודה הוא דפרה אדומה מקבלת טומאת אוכלין לטמא אחרים: **הואיל והיתה לה שעת הכושר.** להאכילה אף לעצמו משנשחטה. ומיהו שעת הכושר שלה: ואמר

זה דין מיתה אס היו מתרים צו ויש צה עוד חיוב דבר אחר כגון מלקות שהתרו צו למלקות כי הא דלמרחן או יש צה חיוב ממון: **ר****בי יוחנן אומר חייב.** בלחזו דבר אחר שעס המיתה הואיל ואינו נהרג. וכן חייבי מלקות שוגגין ודבר אחר שעבר עבירה שיש צה מלקות וממון כגון אכל מעשר שני של חצירו בגבולין או נבלה וטרפה של חצירו ולא התרו צו למלקות: **בהא קאמר ריש לקיש.** דפטור ממלקות הואיל ויש בשחיטה זו דז מיתה פקע ליה תורת מלקות מיניה דתרתי בגופא לא רמו עליה הילכך אפילו לא אתרו ציה למיתה ליכא מלקות אבל חייבי מיתות שוגגין ודבר אחר כגון ממון דחדא בגופא וחדא בממונא אימא תרוייהו רמו עליה ומיהו היכא דמיקטיל לא משלם משום דקס ליה בדרבה מיניה אבל היכא דלא מיקטיל משלם: **א****בל כהך דלעיל אימא מודי ליה לריש לקיש.** דלא רמיא תורת מלקות בעבירה **ש** לא מיתה כלל: **פ****רה מטמאה טומאת אוכלין.** דאע"ג דלמרח רבי שמעון צפרק קמא דצכורות (דף ט:) דאיסורי הנאה כגון שור הנסקל ופטור חמור אין מטמאין טומאת אוכלין ונפקא ליה מכל האוכל אשר יאכל **ו** (ויקרא יא) אוכל שאמה יכול להאכילו לאחרים **ו** קרוי אוכל מודה הוא דפרה אדומה מקבלת טומאת אוכלין לטמא אחרים: **הואיל והיתה לה שעת הכושר.** להאכילה אף לעצמו משנשחטה. ומיהו שעת הכושר שלה: ואמר

זה דין מיתה אס היו מתרים צו ויש צה עוד חיוב דבר אחר כגון מלקות שהתרו צו למלקות כי הא דלמרחן או יש צה חיוב ממון: **ר****בי יוחנן אומר חייב.** בלחזו דבר אחר שעס המיתה הואיל ואינו נהרג. וכן חייבי מלקות שוגגין ודבר אחר שעבר עבירה שיש צה מלקות וממון כגון אכל מעשר שני של חצירו בגבולין או נבלה וטרפה של חצירו ולא התרו צו למלקות: **בהא קאמר ריש לקיש.** דפטור ממלקות הואיל ויש בשחיטה זו דז מיתה פקע ליה תורת מלקות מיניה דתרתי בגופא לא רמו עליה הילכך אפילו לא אתרו ציה למיתה ליכא מלקות אבל חייבי מיתות שוגגין ודבר אחר כגון ממון דחדא בגופא וחדא בממונא אימא תרוייהו רמו עליה ומיהו היכא דמיקטיל לא משלם משום דקס ליה בדרבה מיניה אבל היכא דלא מיקטיל משלם: **א****בל כהך דלעיל אימא מודי ליה לריש לקיש.** דלא רמיא תורת מלקות בעבירה **ש** לא מיתה כלל: **פ****רה מטמאה טומאת אוכלין.** דאע"ג דלמרח רבי שמעון צפרק קמא דצכורות (דף ט:) דאיסורי הנאה כגון שור הנסקל ופטור חמור אין מטמאין טומאת אוכלין ונפקא ליה מכל האוכל אשר יאכל **ו** (ויקרא יא) אוכל שאמה יכול להאכילו לאחרים **ו** קרוי אוכל מודה הוא דפרה אדומה מקבלת טומאת אוכלין לטמא אחרים: **הואיל והיתה לה שעת הכושר.** להאכילה אף לעצמו משנשחטה. ומיהו שעת הכושר שלה: ואמר

מסורת חש"ם

א [זכמים יג: כח: מנחות י"א.] **ב** [כריתות כה.] **ג** [כריתות ה. וש"נ.] **ד** [כתובות לד: ט] **ה** [ב"ק עז. שבוטות יא: מנחות קא: [תוספתא דפרה פ"ו ה"ט], **ו** [בב"א נוסף: לגוים, **ז** [ד"ה פרה, **ח**] [יומא סז:]

תורה אור השלם

א. ואם האכל יאכל מבשר זבח שלקמיו ביזם הד'שלישי לא ירצה המקריב אותו לא יחשב לו פגול יקרה ודפפש האבילות מפני עונה תשא: ויקרא ז יח

הנהות חב"ח

א [ה"ה פרה וכו' דלענין טומאה עגמה כל"ל ומיתה חמורה נתקן:

מוסף רש"י

ר' שמונ' פטור. מחזו ואת בנו (בריות כה.). חייבי מיתות שוגגין ודחייבי מלקות שוגגין. שלא התרו בהן. ודבר אחר. ממון. ואפילו מיתלה קל, כלומר חייבי מיתות שוגגין וממון או חייבי מלקות שוגגין וממון חתה מחייבו אלא משום רשעה חתה דממון (שם). פרה. אדומה. מטמאה טומאת אוכלין. אע"ג דאסור בהנאה (מנחות קא:) אע"ג דאית ליה לר"ש איסורי הנאה אין מטמאין טומאת אוכלין. ויליף ליה מכל האוכל אשר יאכל, אוכל שאמה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל ושאלן אתה יכול להאכילו לאחרים אין קרוי אוכל. במסכת מנחות צפרק הנמנות והנסכים (קא:) ופרה איסורי הנאה היא, מטמאה טומאה אוכלין אס נעב צה שרץ בנצירה וחזר ונעב בשרה בלואכלין (שבוטות יא.). הואיל והיתה לה שעת הכושר. לכן (שם) לאכול אוכל (ב"ק נח.).

מסורת הש"ס

א) נקמתן לא. תוספתא פ"ו ה"ב ותוספתא דמכות פ"ג ה"ד. ב) [תוספתא פ"ו ה"ב ותוספתא דמכות פ"ג ה"ד] נקמתן לא. א) ע"ה ה. ב) עירובין פא. ה) כבודות כא. ו) [עירובין פא: ע"ש]. ו) [קדושין כג. וע"ה]. ח) [נעירובין איתא רב אילא אמר ר' יוחנן וגו' רש"ל ר' אילא אמר רב יהודה בלרבעה כו.]. ט) נ"מ מו: מה. ז) עירובין פא: קדושין כו. כח: כבודות י. י) [תמורה ד. ט] ונ"ע, מוס' ע"ה ה: ד"ה ערב, ו) ונ"ע מו"ט דמייסותן.

תורה אור השלם

1. יְשׁוּר או שֶׁה אָרוּ וְאָת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחָטוּ בַּיּוֹם אֲחֵד: וְיִקְרָא כֵּב כַּח 2 וְיִקְרָא אֱלֹהִים לְאֹדוּ יוֹם וְלִחְשֹׁךְ קָרָא לַיְלָה וְיָחִיד עַרְב וְיָחִיד בָּקָר יוֹם אֲחֵד: בראשית א ה

מובן רש"י

בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה. אם תמיר ועבדת על לאו בלש מפרש, נחקי הכתוב בעשה זה מעונש של שחר לאוין לומר זה ענשו ותקנת עניונו שישפטו (שבועות ג) ומשעת שזה ענשו על לאו שאל הוסיף יצרניו ויפטר (סנהדרין גכג) שהעשה האמור אחרי תקנתו ויפלטו זה ענינת הללו (מכות ד:) כל לאו ענינה לעשה אין לוקין עליו דמשמע זה הוא תקנתו אם תעבור על בללו עשה זאת ויענל. ועוד דלא דמי ללאו דחסימה שהמלקות נמקן לו (פסחים פד). לא מן היום הראה זה. לא מטעם זו התלקות בעל זו אבל כל ענשו אין בו מלקות לפי שהאין מעשה (שבועות ג) כלומר טעם זה אינו מן העיקר (סנהדרין גכג) אלא טעם זה עיקר, דלאו ענינה לעשה אין לוקין עליו, אלא מפני מה המותר אינו לוקה לפי שהוא לאו שאין בו מעשה (מכות ד). מושגי הבמות. מדנקט משגי בהמות כי הכי דנהיי מריחוי ימיות נקט, דלי ימין ושמאל מה לי שמי בהמות ומה לי אמת (לקמן א). אבל ואין בו כוית חייב. משום דכניה הוא וחיב בעל שהוא (לקמן צד).

בארבעה פרקים בשנה.

בני ד' פרקים מחוקק

ליה לאיש בכל מנן דחין

בהמה שחית ליה ציומה

המשא הכי קאמר אמה

מכרתי למחוט ולא תפסתי

אמה את הבת שאמכר

משום אהו ואת בני דביוס

אחד מחייב האחרון של חג.

ימים אי אפשר בלא שחר

וקוין הכל (ע"ה ה). ערב

י"ט האחרון של חג.

מפני שהוא יום השבת

קרבנות החג דמתן מי שלא

מג וכו' (שם). וערב יו"ט

הראשון של פסח. י"ד

דימין משום פסחים. (שם).

וערב עצרת. משום שלמי תגינה ועולת דלחי (שם).

וערב ראש השנה. ר"ה יום טוב הוא ואוכלין בשחר (שם).

ערב יום הכפורים. נמי משום כל האוכל וסותה בני' זו כו' (שם). בגליל. הי' רגילין להרנות שמחה יותר (שם).

ואין לו ללוקח. בזהו השור, אלא דינר. שנתן לו דינר מצעור יום שהוא דינר בשחר (עירובין אפ). אם מת מת ללוקח.

אם מת השור אצל הלוקח מה שנתן (שם). אבל בשאר ימות השנה אינו כן. אין משמיטין אותו בעל כרחו ואם ראה

טבח מחויר לו את הדינר (שם). אם לא הודיעו. בלרבעה פרקים בשנה מוכר שוכר פרה לשחוט וכו' ביום מוכר צנה לאחר

לשחוט. תיך להודיעו אמה מכרתי היום לשחוט, ואם לא הודיעו הולך לוקח ושחט לנן ואינו תיך לחזור ולשאל אם היום

נשחטה האם (ש"ה ב). שויכה לו. טעם ללוקח בשור זה שחר דינר על ידי אחר. שמשך השור לאחר ואמר לו וזה

זו בשם פלוני והוא לא עשאו שליח לאתו אחר הוזה בשעילו (עירובין אפ). דרכות הוא לו. להוציא משום ולקנות בשחר,

שהכל דרכן ככן (שם). דרוב הוא לו. שמואל הוצאות (שם). אין חבין לאדם שלא בפניו. אין אדם יכול לעשות שלוחו

שלא מדעתו לגרש שהוא סוכה או הפסד (קדושין כג). דבר שהוא לגעתו קריי מוכה (כתובות י' ובעי"ז בי"ט י). דבר שהוא

חוב לו שאינו חפץ בו (סוטה כה). דבר תורה מעות קונות. דכמיז צפודה מן ההקדש ומנן הכסף וקס לו. ק"ו בלוקח

מן ההדיוט (עירובין אפ) ומשכיה לא קעל (בבורות יג). שמוא יאמר לו גשרפו חטיך בעליה. שמה ייעס לוקח צבית מוכר

לאו המכר ויהא השכר של כו ידידיה חשיב לאו וטרת ומלל (בי"ט מה) א: להכי אוקמינשו בראשיתא להיות הפסד שהיפס עליו והשכר לחזור אם ימייקרו דליומכר נפשיה לאלוניו (קדושין כח: ובע"ז עירובין אפ).

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

בא הכתוב ליתן עשה. טעמא דבא הכתוב הא לאו הכי לקי אע"ג דהתרתא ספק היא דכל חיימת דלאתרו ציה מלי אמר אכתי לילא הוא: **לא מן השם הוא זה**. לא מטעם זה הוא פטור: **שאין זו מעשה**. ישב לו ולא אכל ומאליו נעשה נותר: **משגי ירכוש של**

שגי בהמום. ומדנקט שגי בהמות שמע מינה צימניות קאמר ות"ק דהכא כרבי יהודה ס"ל דאין נוהג אלא בלחת. ומהא פשטינן בפרק גיד הנשה (לקמן דף פא). דפשטא ליה לר' יהודה דצימין: **דלוי ציה כוים**. בקמא או בצמרא אלא צמד מינייהו ות"ק מחייב דקסבר צריה הוא וצריה [אין] צריכה שיעור כדמתן

במסכת מכות (דף ג). אמר להם רבי שמעון אי חתם מודים לי בלכול נמלה כל שהוא [שהוא] חייב אמרו לו מפני שהוא צברימה. ואית דמפרשי דלית ציה כוית צמד מינייהו אלא כמרויחו ואין נראה צעניי שיהו שמי התראות מנטרפות דאי אכיל ליה לצמרא צמור כדי אכילת פרס היינו צבת אחת ואי לאחר כדי אכילת פרס מו לא מנטרפי: **עד שיהא זו כוים**. דקסבר לאו צריה חשיב אלא כחמיכה מן הצבמה: **מתני' בלרבעה פרקים בשנה**. דרך ישראל לעשות סעודות וסתם הלוקח צבמה אינו לוקח אלא לשחטתה מיד לפיכך המוכר צבמה לחצירו ומכר מחלה אמה או צמה זו ביום תריך שלאמר לשני דע לך שהיום מכרתי אמה לשחוט או צמה כיום **עוב האחרון של חג**. היז מרבין בצמחה מפני שרגל לעלמנו הוא וחציב עליהן: **שאין לו ריות**. הפסק צינתים שמכר האם היום: **אצל יש לו ריות**. שמכר את הראשונה אתמול והשניה היום: **אין תריך להודיעו**. שאני אומר אתמול שחט הראשון: **ומודה רבי יהודה כו'**. אע"פ שלקח זה היום וזה למחר: **משמיטין הטעם בעל כרחו**. כדמפרש ואולי שחט קבל דינר מלוקח ליתן לו צדינר בשחר: **אפילו שור שזה אלק וכו**. שחטו על כרחו אף על פי שאין לוקמין לשאר ובגמרא מפרש טעמא: ואין ללוקח **זו אלא דינר**. שנתן דינר לטבח: **מה ללוקח**. ומפסיד הדינר: **אינו כן**. דצענין משכיכה וכל זמן שלא משך מחור לו הטבח: **גב' למע לי מסימני**

אם האם נחתן. לימני צמוכר זו נחתן וזו לכלה ומאי פסקה דנקט שלח אס ולכלה צת: **למטרה צי חסנא**. ולעשות סעודה טפי מכלתא: **שויכה לו ע"י אחר**. המוכר הזה מסר את השור לאדם אחר שלא בפני הלוקח ואמר לו וצי בשור זה לפלוני להיות לו צדינר בשחר: **דוכוס הוא לו**. מסכירה זו וכות היא לו דהא לא סגי ליה בלא בשחר: **חוב הוא לו**. להוציא הוצאות הפסד הוא לו: **אין חבין לו**. דאין אדם נעשה שליח לחצירו שלא מדעתו להפסידו אצל להריומו אכן סהדי דניחא ליה לפיכך וכן ואין חבין: **על דין סורה**. שקוין לו מעותיו בלא משכיכה: **דצר סורה מעוס קונוס**. מכיון שנתן מעות למוכר אין אחד מהם יכול לחזור דגמרין מהקדש דכמיז [ויקרא מ] ומנן הכסף וקס לו: **ומע טעם אחרו משכיכה קונה כו'**. דלי מוקמת להו לפידי האחריות הלוקח משנתן מעות אי מתמרי דליקה צבית המוכר שהפירות שם לא טרח לאלוניוהו אלא סתם מושך ממנוי להו לציתיה: **בתני' היום הולך אחר הלילה**. שחט האם משחשכה לא ישחוט הצבת כל הלילה וכל היום המחרת אצל שחט האם ציוס שוחט הצבת צלילה דאין הלילה הולך אחר יוס: **אס זו דרש**. משום דצעניינא דקדשים כמיז אותו ואת בנו אינטריך למדרשה כדמניא בגמרא: **מעשה צראשים**. ויהי ערב ויהי צקר צרישא ערב והדר צקר: **גב' לפי של הטיגין**. הפרשה הזאת סמוכה לקדשים דכמיז ירלה לקרבן אשה וסמין ליה אותו ואת בנו: **נקדשים לילה הולך אחר היום**. דכמיז [ויקרא ו]

לחתן וזו לכלה ומאי פסקה דנקט לחתן אס ולכלה צת: **למטרה צי חסנא**. ולעשות סעודה טפי מכלתא: **שויכה לו ע"י אחר**. המוכר הזה מסר את השור לאדם אחר שלא בפני הלוקח ואמר לו וצי בשור זה לפלוני להיות לו צדינר בשחר: **דוכוס הוא לו**. מסכירה זו וכות היא לו דהא לא סגי ליה בלא בשחר: **חוב הוא לו**. להוציא הוצאות הפסד הוא לו: **אין חבין לו**. דאין אדם נעשה שליח לחצירו שלא מדעתו להפסידו אצל להריומו אכן סהדי דניחא ליה לפיכך וכן ואין חבין: **על דין סורה**. שקוין לו מעותיו בלא משכיכה: **דצר סורה מעוס קונוס**. מכיון שנתן מעות למוכר אין אחד מהם יכול לחזור דגמרין מהקדש דכמיז [ויקרא מ] ומנן הכסף וקס לו: **ומע טעם אחרו משכיכה קונה כו'**. דלי מוקמת להו לפידי האחריות הלוקח משנתן מעות אי מתמרי דליקה צבית המוכר שהפירות שם לא טרח לאלוניוהו אלא סתם מושך ממנוי להו לציתיה: **בתני' היום הולך אחר הלילה**. שחט האם משחשכה לא ישחוט הצבת כל הלילה וכל היום המחרת אצל שחט האם ציוס שוחט הצבת צלילה דאין הלילה הולך אחר יוס: **אס זו דרש**. משום דצעניינא דקדשים כמיז אותו ואת בנו אינטריך למדרשה כדמניא בגמרא: **מעשה צראשים**. ויהי ערב ויהי צקר צרישא ערב והדר צקר: **גב' לפי של הטיגין**. הפרשה הזאת סמוכה לקדשים דכמיז ירלה לקרבן אשה וסמין ליה אותו ואת בנו: **נקדשים לילה הולך אחר היום**. דכמיז [ויקרא ו]

וערב עצרת. משום שלמי תגינה ועולת דלחי (שם). וערב ראש השנה. ר"ה יום טוב הוא ואוכלין בשחר (שם).

ערב יום הכפורים. נמי משום כל האוכל וסותה בני' זו כו' (שם). בגליל. הי' רגילין להרנות שמחה יותר (שם).

ואין לו ללוקח. בזהו השור, אלא דינר. שנתן לו דינר מצעור יום שהוא דינר בשחר (עירובין אפ). אם מת מת ללוקח.

אם מת השור אצל הלוקח מה שנתן (שם). אבל בשאר ימות השנה אינו כן. אין משמיטין אותו בעל כרחו ואם ראה

טבח מחויר לו את הדינר (שם). אם לא הודיעו. בלרבעה פרקים בשנה מוכר שוכר פרה לשחוט וכו' ביום מוכר צנה לאחר

לשחוט. תיך להודיעו אמה מכרתי היום לשחוט, ואם לא הודיעו הולך לוקח ושחט לנן ואינו תיך לחזור ולשאל אם היום

נשחטה האם (ש"ה ב). שויכה לו. טעם ללוקח בשור זה שחר דינר על ידי אחר. שמשך השור לאחר ואמר לו וזה

זו בשם פלוני והוא לא עשאו שליח לאתו אחר הוזה בשעילו (עירובין אפ). דרכות הוא לו. להוציא משום ולקנות בשחר,

שהכל דרכן ככן (שם). דרוב הוא לו. שמואל הוצאות (שם). אין חבין לאדם שלא בפניו. אין אדם יכול לעשות שלוחו

שלא מדעתו לגרש שהוא סוכה או הפסד (קדושין כג). דבר שהוא לגעתו קריי מוכה (כתובות י' ובעי"ז בי"ט י). דבר שהוא

חוב לו שאינו חפץ בו (סוטה כה). דבר תורה מעות קונות. דכמיז צפודה מן ההקדש ומנן הכסף וקס לו. ק"ו בלוקח

מן ההדיוט (עירובין אפ) ומשכיה לא קעל (בבורות יג). שמוא יאמר לו גשרפו חטיך בעליה. שמה ייעס לוקח צבית מוכר

לאו המכר ויהא השכר של כו ידידיה חשיב לאו וטרת ומלל (בי"ט מה) א: להכי אוקמינשו בראשיתא להיות הפסד שהיפס עליו והשכר לחזור אם ימייקרו דליומכר נפשיה לאלוניו (קדושין כח: ובע"ז עירובין אפ).

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

פג.

ובדבריו רבי יוסי הגלילי אף ערב יום הכפורים בגליל. תימה דצריש כמזכות (דף ה) פריך יום הכפורים שחל להיות בשני צבצת ידחה גזירה שמא ישחוט בן עוף ואמאי לא פריך משאך ימים טובים דהוי לכו"ע ואומר ר"ת דצשאר ערב י"ט שזחטינן בהמות כדלמר הכא אצל ערב יוה"כ לא היו

אוכלין אלא בשחר עוף ודגים כדלמר צצ"ר גבי ההוא דצנן נווגא והא דלא חשיב הכא ערב יו"ט ראשון של חג אומר ר"ת משום דכולי עלמא טרידי בצוכה ולולצ ואין לנן פגלי להרצות בשמיטה כל כד'):

ובמודה רבי יהודה. תימה למאן מודה דלוימתי דרבי יהודה לפרש הוא כדלמרנינן בסנהדרין בפרק זה צורר (דף כה. ט):

הדרן עלך אותו ואת בנו

התם דגופין מוחלקין פטרי רבנן הכא לא כל שכן אלא לאו סומכוס היא לעולם בזה אחר זה ודקאמרת מ"ט דרבי יהודה כגון דלית ביה כוית **בתני' דבארבעה אכלו ואין בו כוית חייב ר' יהודה** אומר עד שיהא בו כוית: **בתני' דבארבעה פרקים בשנה** המוכר בהמה לחבירו צריך להודיעו אמה מכרתי לשחוט בתה מכרתי לשחוט ואלו הן ערב יום טוב האחרון של חג וערב יום טוב הראשון של פסח וערב עצרת וערב ראש השנה וכדברי רבי יוסי הגלילי אף ערב יום הכפורים בגליל אמר רבי יהודה יאימתי בזמן שאין לו ריות אבל יש לו ריות אין צריך להודיעו יומודה רבי יהודה במוכר את האם לחתן ואת הבת לכלה שצריך להודיעו בידוע ששניהם שוחטין ביום אחד **דבארבעה פרקים אלו משחיטין את הטבח בעל כרחו** אפילו שור שזה אלק דיגרים ואין לו ללוקח אלא דינר כופין אותו לשחוט לפיכך אם מת מת ללוקח אבל בשאר ימות השנה אינו כן לפיכך אם מת מת למוכר: **גב' תנא אם לא הודיעו הולך ושחט ואינו נמנע**: אמר רבי יהודה אימתי [וכו']. למע לי למימתי את האם לחתן ואת הבת לכלה מלתא אגב אורחיה קמשמע לן דאורח ארעא למטרח בי חתנא טפי מבי כלתא: בארבעה פרקים אלו [וכו']. והא לא משך אמר רב הונא אמר רב כשמשך אי הכי אימא סיפא אבל בשאר ימות השנה אינו כן לפיכך אם מת מת למוכר והא משך אמר ר' שמואל בר רב יצחק לעולם שלא משך וכגון שזיכה לו על ידי אחר בארבעה פרקים אלו דוכות הוא לו **היכין לאדם שלא בפניו** **רבני אלעזר** אומר אמר רבי יוחנן **בבארבעה פרקים אלו העמידו חכמים דכריהם על דין תורה** **דאמר רבי יוחנן דבר תורה** מעות קונות ומה טעם אמרו משכיכה קונה גזירה **בשמא יאמר לו גשרפו חטיך בעליה: בתני' ביום אחד** האמור באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה את זו דרש רבי שמעון בן זומא נאמר במעשה בראשית **יום אחד ונאמר באותו ואת בנו יום אחד** מה יום אחד האמור במעשה בראשית היום הולך אחר הלילה אף יום אחד האמור באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה: **גב' ת"ר את זו דרש ר"ש בן זומא** לפי שכל הענין כולו אינו מדבר אלא בקדשים **הובקדשים לילה הולך אחר היום יכול אף זה כן נאמר כאן יום אחד ונאמר במעשה בראשית יום אחד מה יום אחד האמור במעשה בראשית היום הולך אחר הלילה אף יום [אחד] האמור באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה רבי**

יד אחר שלא בפניו שאמר לו טול שור ברשותך שתהא מוכה לו לפלוני: בארבעה פרקים אלו דוכות הוא לו. כלומר שחייב לקנות בשחר בשביל שמחת יו"ט חבין לאדם שלא בפניו: בשאר ימות השנה דחובה הוא. כלומר ללקוחה הוא חוב ולא זכות אין זכין לו לאדם אלא בפניו: דבר תורה מעות קונות. כלומר דכתיב או קנה מיד עמיתך דבר הנקנה מיד ליד דהיינו מעות ומפני מה אמרו משכיכה קונה דאינו קונה שום אדם עד שימשך: גזירה שמא יאמר המוכר גשרפו חטיך בעליה. וריוו לו החטיין קניין בעל כרחו: עכשיו אמרו חכמים שאינן חשובין של לוקח עד שימשוך כדי שישרום המוכר אותם יפה יפה עד שיבואו בפרשות: ובקדשים לילה הולך אחר היום. תורה שנאכלת ליום ולילה עד חצות וכגון זבחי שלמי צבור: יום המיוחד שעתן כרוז כגון חגי ארבעה פרקים: סליק פירקא

א) אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם ימיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אעפ"כ משום עשה דבלש שפרשו שכל אחיו אעז חייב. (ג) דבור אז שייך אחר ד"ה גזירה.

עין משפט ור מוצה

בג א מיי פ"י מהלכות קרבן פסח הל' יא ופ"ח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה ט:
בד ב ג מיי פ"ח מהל' מכללות אסורות הלכה ג:

בה ד ה ו מיי פ"ב מהל' שמיטה הל' י ד טו טז וע"ה בהשנות ובכ"מ ובל"מ סמג לאוין קמט טושי"ע י"ד

ז ס טו פ"ו:

בו ז מיי פ"ט מהל' מביה הל' ז סמג

עשין פב טושי"ע ח"מ ס' קמט סעיף ג:

ח [מיי פ"ד מהלכות זכיה וממנה ה"ב ופ"ה מהלכות עבדים ה"ב ופ"ו ה"א

טושי"ע ח"מ סימן רמג סעיף א:]

ט מיי פ"ט מהלכות מכירה ה"ז סמג עשין פב טושי"ע ח"מ סימן קמט סעיף ג:

י [מיי שס פ"ג הלכה א סמג שס טושי"ע ח"מ סימן קמט סעיף א:]

כ [מיי שס הלכה ה טושי"ע שס סעיף ה:]

כז ל מיי פ"י"ב מהל' שמיטה הל' ז סמג

לאוין קמט טושי"ע י"ד ס' טז סעיף ד:

מ [מיי פ"ד מהלכות מעשה הקרבנות י"ב:]

רבינו גרשום

בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה. כלומר דעשה זו הנוגדת תעשה זו לא תעשה ולא תעשה זו לא תהיירי ועכשיו (א) זה ספק לא ידעין? אם ויתיר אם לא ואעפ"כ חייב מלקות ומשום הותר שבה אחרייו אינו חבין דדברי ר' יעקב יבאי שאין כוונת גזרה: אלא לאו סומכוס היא. כלומר ושי"מ אבל ב' ויתיר חלב בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת: ערב יו"ט אחרון של חג כו'. כלומר דהשאתן סתמא ומלאת דאי מאי דהוה ליה אבל בימים שעברו ואינו קונה אותה אלא לשחוט לפיכך צריך להודיע: אימתי בזמן שאין לו ריות. כלומר בערב יו"ט קנאה דודאי באותו יום ישתמנה לפיכך צריך להודיע: אבל יש לו ריות בינתיים. כגון שקנאה שנים או שלשה ימים קודם לחג או"י להודיעו מאן נימא לן דבאותו יום ישחוט שמוא למחר או ליום אחר ישחוט: ואין ללוקח אלא דינר. כלומר שלא נתן לו ללוקח אלא דינר כופין אותו לשחוט ואלו את השאר ושל לוקח חשיב: מלתא אגב אורחיה קמ"ל דאורחיה דמלתא למיטרח כו'. כלומר דחויין המוטב לחתן והגרוע לכלה: (ז) כלומר הולך אחר הלילה. כלומר לילה ויום שאם שחט אותו ביום מותר לשחוט בנו בלילה אבל אם שחט בלילה אסור לשחוט בנו ביום שלאחר הלילה: הכא במאי עסקינן כגון שזיכה לו ע"י אחר. כלומר שנתן לו לוקח דינר הולך לדרכו לו זיכה לו מוכר ללוקח על

כלומר שחייב

למחר דלוקחנה הוא חוב ולא

זכות אין זכין לו לאדם אלא בפניו: דבר תורה מעות קונות. כלומר דכתיב או קנה מיד עמיתך דבר הנקנה מיד ליד דהיינו

מעות ומפני מה אמרו משכיכה קונה דאינו קונה שום אדם עד שימשך: גזירה שמא יאמר המוכר גשרפו חטיך בעליה. וריוו

לו החטיין קניין בעל כרחו: עכשיו אמרו חכמים שאינן חשובין של לוקח עד שימשוך כדי שישרום המוכר אותם יפה יפה

עד שיבואו בפרשות: ובקדשים לילה הולך אחר היום. תורה שנאכלת ליום ולילה עד חצות וכגון זבחי שלמי צבור: יום

המיוחד שעתן כרוז כגון חגי ארבעה פרקים: סליק פירקא

א) אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם ימיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אעפ"כ משום עשה דבלש שפרשו שכל אחיו

אעז חייב. (ג) דבור אז שייך אחר ד"ה גזירה.

למחר דלוקחנה הוא חוב ולא

זכות אין זכין לו לאדם אלא בפניו: דבר תורה מעות קונות. כלומר דכתיב או קנה מיד עמיתך דבר הנקנה מיד ליד דהיינו

מעות ומפני מה אמרו משכיכה קונה דאינו קונה שום אדם עד שימשך: גזירה שמא יאמר המוכר גשרפו חטיך בעליה. וריוו

לו החטיין קניין בעל כרחו: עכשיו אמרו חכמים שאינן חשובין של לוקח עד שימשוך כדי שישרום המוכר אותם יפה יפה

עד שיבואו בפרשות: ובקדשים לילה הולך אחר היום. תורה שנאכלת ליום ולילה עד חצות וכגון זבחי שלמי צבור: יום

המיוחד שעתן כרוז כגון חגי ארבעה פרקים: סליק פירקא

א) אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם ימיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אעפ"כ משום עשה דבלש שפרשו שכל אחיו

אעז חייב. (ג) דבור אז שייך אחר ד"ה גזירה.

למחר דלוקחנה הוא חוב ולא

זכות אין זכין לו לאדם אלא בפניו: דבר תורה מעות קונות. כלומר דכתיב או קנה מיד עמיתך דבר הנקנה מיד ליד דהיינו

מעות ומפני מה אמרו משכיכה קונה דאינו קונה שום אדם עד שימשך: גזירה שמא יאמר המוכר גשרפו חטיך בעליה. וריוו

לו החטיין קניין בעל כרחו: עכשיו אמרו חכמים שאינן חשובין של לוקח עד שימשוך כדי שישרום המוכר אותם יפה יפה

עד שיבואו בפרשות: ובקדשים לילה הולך אחר היום. תורה שנאכלת ליום ולילה עד חצות וכגון זבחי שלמי צבור: יום

המיוחד שעתן כרוז כגון חגי ארבעה פרקים: סליק פירקא

א) אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם ימיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אעפ"כ משום עשה דבלש שפרשו שכל אחיו

אעז חייב. (ג) דבור אז שייך אחר ד"ה גזירה.

למחר דלוקחנה הוא חוב ולא

זכות אין זכין לו לאדם אלא בפניו: דבר תורה מעות קונות. כלומר דכתיב או קנה מיד עמיתך דבר הנקנה מיד ליד דהיינו

מעות ומפני מה אמרו משכיכה קונה דאינו קונה שום אדם עד שימשך: גזירה שמא י